

WERELDVREDE DOOR HET KRUIS.

DOOR COMMANDER Dr. EVA BOOTH.

Onzen blik te laten weiden langs de monumenten der wereld, beteekent, ons den gang der wereldhistorie voor ogen te stellen. Vanaf de vroegste tijden heeft de mensch er naar gestreefd, een blijvende uitdrukking na te laten van de ontroeringen, welke hem hebben doorhuiverd, van de gebeurtenissen, die zijn tijd en generatie bewogen, en van de groote karakters, welke hun invloed deden gelden.

Het is ongetwijfeld meer dan een toevaligheid, dat de oudste gedenkteekenen alle van godsdienstige beteekenis zijn, hoewel de godheden, welke zij aan de vergetelheid ontrukten, heidensch waren en de eeredienst, waarvan zij de herinnering vastlegden, barbaarsch was. In vele gevallen is het eenige, wat ons nog verhaalt van verdwenen volkeren, hun uitgegraven offerplaatsen en hun altaren. Zoo was het met den grooten Tempel der Zon, welke de Spaansche veroveraars vonden te Cuzca—eens de nationale kathedraal en het koninklijke mausoleum der Inca's, dat merkwaardig ras, welks verleden Zuid-Amerika hult in onsterfelijke romantiek.

Zoo ook is het met de ruïnen der druïden, die we thans nog kunnen zien in Stonehenge (Engeland), machtige brokken graniet, die, naar de geologen ons zeggen, uit een ver afgelegen streek moeten zijn aangevoerd en die naar hun huidige, eigenaardige plaats moeten zijn opgewerkt in een tijd, toen hydraulische en andere hefwerktuigen volslagen onbekend waren.

Dan zijn daar de groote gedenkteekenen der Farao's—het ondoorgrondelijke gelaat der sphinx, die eeuw aan eeuw heenstaart over de Sahara; de pyramiden, niet alleen monumenten voor de Egyptische dynastieën, die het plan schiepen, daardoor de herinnering aan hen te doen voortbestaan, maar ook voor de geknechte Israëlieten, die ze, naar gezegd wordt, onder bloed en tranen gebouwd hebben.

Azië is rijk aan oude, beroemde gedenkteekenen, onder welke de Taj Mahal moet genoemd worden, het bekende praalgraf van vlekloos marmer, een verblindend juweel van exquisite architectuur, door Shah Jehan gebouwd ter herinnering aan zijn schoone, deugdzaame vrouw.

En kan er wel, ofschoon het nooit bedoeld was als een monument, een meerzeggende wegwijzer zijn langs de paden des tijds dan het Colosseum te Rome, waarvan de eene keizer het plan opvatte en dat door een ander werd voltooid? Nooit vervaagd voor mijn geestesoog het beeld van dat massale bouwwerk, zooals het zich aan mij voordeed, terwijl ik stond onder zijn verbrokkelden boog en opwaarts blikte naar waar de eene reeks galerijen zich uitstrekt boven de andere meer dan zeshonderd voet hoog, en daarna nederwaarts in de arena, die geheiligd is door de heugenis der eerste Christenen, die het zaad der Kerk zaaiden door het plengen van hun eigen bloed.

En tot mij keerden de woorden van den dichter:

„Zoolang het Colosseum staat, zal Rome staan;
Zoodra het Colosseum valt, valt Rome ook;
Met Rome valt de wereld.”

Rome is gevallen, het Colosseum is een ruïne, maar het geloof van hen, wier lijden daar werd tot een feestelijk schouwtooneel voor de menigte, heeft een nobeler beschaving gegrondvest dan het oude Rome ooit gekend heeft.

Maar boven alle monumenten der wereld staat er een, bij welks beteekenis zelfs die der oudste en machtigste even nietig is als bij den verheven top der trotsche bergketens die molshoop in de vlakke. Het is het standbeeld van een Koning, maar de scepter, dien Hij voert, is een Kruis, en Zijn veroveringen zijn louter die der liefde. Ik denk aan de eischen van het heden en aan de problemen van morgen—en mij klinkt het antwoord op iedere vraag tegen van die eene supreme Gestalte—den Christus van de Andes!

Het verhaal van de beteekenis van dit monument kan niet te vaak worden verteld in deze dagen van nationale en internationale verwickelingen. Het tijdperk, dat het in herinnering poogt te houden, is Paschen, doch de boodschap, die het voor alle tijden opheft, is de inhoud van den zang van Bethlehem: „Vrede op aarde, in menschen een welbehagen!”

Tusschen de nabuur-republieken Argentinië en Chili was de grenskwestie oorzaak geweest van langdurige, bittere oneenigheid. Wrijving was tot vijandschap geworden en vijandschap dreef de twee natiën snel naar den afgrond des bloeds.

Toen predikte in 1900 een vrome Argentijnsche bisschop op een zondoorstraalden Paaschmorgen het verhaal der broederlijke tusschen menschen en volkeren. Wijd en zijd predikte hij met den ijver van een profeet, totdat in zijn landgenooten een heilige dadendrang gewekt werd. Aan de andere zijde der grens deed een Chileensche bisschop hetzelfde weerklinken en trok op zijn beurt het land door, smeekend om vrede en verzoening. Verwonderlijk was de verandering, welke in de openbare meening werd gewrocht. De beide gouvernementen werden door hun volken ten zeerste beïnvloed, plannen tot mobilisatie en gewapend conflict gingen van de baan en maakten plaats voor overwegingen, die blijvenden vrede beoogden; en het schoone gevolg was een onvoorwaardelijk arbitrageverdrag. Met welk resultaat?

Sinds dien tijd hebben de twee republieken arbitrage-verdragen gesloten met andere machten; hun legers zijn teruggebracht tot een aantal, dat benoodigd is voor politiedienst; hun oorlogsschepen zijn verkocht of omgezet in koopvaarders.

Het groote arsenaal van Chili is veranderd in een technische school, en het geld, dat bespaard is, heeft men gewijd aan werken van openbaar nut, aan spoorwegen en aan verbetering van huisvesting. De onderlinge verhouding der twee natiën is van verbittering in vertrouwen en welwillendheid verkeerd.

Het gebed van den vromen prediker, dat de dag mocht komen, dat men Christus zou zien staan over de twee verzoende volken, werd verhoord. De instrumenten des doods zelve, de kanonnen van de grensstrijdmachten, werden omgesmolten tot een groot bronzen beeld van den Christus. Het Gouvernement aanvaardde de taak, het beeld naar den bergtop te brengen, dertien duizend voet hoog. Het werd per trein vervoerd, zoover als rails konden komen; toen werd het op afuiten door muilieren verder getrokken naar den top; en waar de muilieren niet verder konden, daar trokken soldaten en matrozen het met touwen naar boven. Voorwaar, God was in de opheffing van dit ongeëvenaarde zinnebeeld.

Den 13den Maart 1904 werd het in tegenwoordigheid van groote menigten burgers en militairen, die zich aan beide zijden der grens bevonden, aan de wereld toegewijd. Daartoe uitgenoodigd, legerden Argentijnsche soldaten zich aan de Chileensche zijde en Chileensche soldaten aan de Argentijnsche zijde, waardoor elk dezer volken toonde, dat de belangen van hen, die zij als hun bitterste vijanden hadden beschouwd, hun voortaan als hun eigene

zouden zijn—alle geschillen zouden zijn bedekt. Krijgsmuziek en de donder der kanonnen verkondigden de inwerkingtreding van de Wet des Vredes. Onder diepe stilte werd het beeld onthuld en toen de zon onderging, stierf de oude dag; de twee volken knielden tezamen neer om te bidden voor den vrede der wereld.

Een inscriptie op het voetstuk luidt

„Eer zullen deze bergen tot stof vergruizen, dan dat de Argentijnen en Chileenen den vrede zullen verbreken, welken zij aan den voet van Christus, den Verlosser, gezworen hebben te zullen handhaven.”

De Bisschop van Ancud, Monseigneur Jara, was als profetisch, toen hij bij de onthulling de woorden uitte: „Niet slechts aan Argentinië en Chili dragen wij dit monument op, maar aan de wereld, opdat zij daaruit de les van den universeelen vrede moge leeren!”

Zoo mag de wereld aan den voet van Christus uitzien naar een land van belofte. Slechts door Zijn geest te ademen, door in overeenstemming met Zijn wetten te leven en door de liefde te openbaren, welke Hem ophief tot offerande en triomf kunnen zoowel natiën als enkelingen daar binnengaan.

DE CHRISTUS VAN DE ANDES.

DE WEG BIJ UITNEMENDHEID!

„Doch ijvert naar de beste gaven; en ik wijs U een weg, die nog uitnemender is.”

1 Kor. 12:31.

Het schijnt uit deze woorden en in samenhang met het voorgaande, dat de Heilssoldaten van Korinthe zeer begeerig, ja verbazend er op gesteld waren, om een of andere positie te bekleeden in hun korps en boven de anderen te staan, hetzij als apostel, leeraar of profeet of door de gave der gezondmaking of der talen. En het schijnt ook wel, dat sommigen hunner inderdaad uitmunten door hun vaardigheid in een of meer dezer gaven en zich er wellicht op beroemden, zoodat Paulus het noodig vond, hen te vermanen en hun aan te toonen, dat er iets hoogers bestond dan alle onderscheidingen, iets uitnemender dan het ambt des apostels, des leeraars, edeler dan de gave der gezondmaking en der talen, ja, zonder hetwelk al hun knapheid, geleerdheid en aanzien geheel waardeloos zou zijn.

Want, „al ware het, dat ik de talen der menschen en der engelen sprak, en de liefde niet had, zoo ware ik een klinkend metaal of een luidende schel geworden”.

„En al ware het, dat ik al het geloof had, zoodat ik bergen verzette, en de liefde niet had, zoo ware ik niets”.

Nietwaar, Korinthiërs, dat was een ontuchtering. Paulus verstond het verbazend, spijkers met koppen te slaan, een woord op den man af te spreken — zonder er doekjes om te winden, maar het is de waarheid, en de waarheid — alles wel beschouwd — pakt! . . . Als gij de „liefde” niet hadt zoo waart gij „niets”!

Het is toch iets eigenaardigs deze liefde — de liefde Gods, uitgestort in de harten Zijner kinderen. Hebt ge ooit er bij stilgestaan, om te trachten, het begrip, de betekenis er van weer te geven, te ontleden? Ik zou haast zeggen, dat dit onbegonnen werk is. Wie is er ooit in geslaagd, om het — in zooveel woorden — te verklaren? Toch weet men zoo goed, wat het betekent in de praktijk! De wereld kan het ons vertellen. Aan een onzer zaaldeuren hoorde ik hem — den uitroep — en hij sneed me door de ziel: „Ben jij een Heilssoldaat en wordt boos — je mag immers niet boos worden!”

Niet ten onrechte had de jonge man — de spreker dezer woorden — een berisping verdiend om zijn oneerbiedig gedrag, maar — die duw was niet noodig geweest

UREN MET MIJN BIJBEL.

DOOR WIJLEN LT. KOLONEL GUGELMANN.

en die meer dan verontwaardigde gezichtsuitdrukking gaf maar al te duidelijk weer, „hoe boos” de Heilssoldaat was! Van de wereld, nu, dat weet men, daar is geen genade, geen erbarmen te verwachten, maar van de zijde van Gods kinderen wordt het gebrek er aan diep gevoeld!

Het spreekwoord zegt: „Kennis is macht”. Maar wat moeten wij dan wel zeggen van de liefde? Zij heeft muren van haat en vijandschap geslecht, harde, trotsche harten ingenomen, grimmigheid afgekeerd, tegenstand ontwapend. Geen geval zoo wanhopend, geen omstandigheid zoo moeilijk, of de liefde heeft gezegevierd!

Waar zij heerscht, daar komt zonneschijn en warmte binnen, daar wonen vrede en geluk. Waar zij ontbreekt — o, daar vallen alle gaven en talenten en wetenschappen in 't niet — dan is het geloof krachteloos, dan blijft zelfs de grootste opoffering zonder waarde!

Zoo zou het zijn voor de Korinthiërs, zeide Paulus, en zoo zal het zijn voor ons. Immers het menschelek hart blijft zich gelijk, al veranderen in den loop des tijds ook zeden en gebruiken, inzichten en opvattingen. Zien wij niet onzen tegenhanger in de Heilssoldaten van den Bijbel? Hun zwakheden, fouten, gebreken, hun te kort aan „liefde” — vinden wij ze niet terug in ons korps, in ons hart?

Het was op Kerstfeest, dat wij na ons bezoek aan korps X. huiswaarts keerden. De coupé, waarin wij ons bevonden, was bijna vol, toen nog een man op leeftijd binnen strompelde. Met een oogopslag kon men zien, dat hij een arme dronkaard was en op het oogenblik zelf onder den invloed van drank. Hij begon spoedig op dronkemanswijze heel gemoedelijk praatjes te maken tegen de passagiers. Tegenover ons zat een echtbaar, heel fatsoenlijk, heel netjes, waarvan inzonderheid de vrouw met verontwaardiging

naar den laatstbinnengekomene keek.

Plots kon zij het blijkbaar niet langer meer aanzien en met plechtige stem begon zij den dronken man de vervloeking van den Bijbel over zulk een zondaar als hij was uit te spreken.

De man keek verbaasd naar haar en probeerde een woordje te zijner verdediging te zeggen. Maar met opgeheven vinger werd tekst op tekst hem tegen geslingerd, wel getuigend van een stevige Bijbelkennis, waardoor de man, blijkbaar geheel verbluft, tot zwijgen kwam. Na eenige oogenblikken verwonderd gekeken te hebben zeide hij plotseling: „Dan moet ik niets van Uw God hebben!” — en onwillekeurig schoof hij dichter naar ons toe, als gevoelde hij, meer barmhartigheid te zullen ontmoeten bij de Heilssoldaten, ons terwijl als oude kennissen vriendschappelijk toeknikkend.

Het was maar al te duidelijk, dat het met haar invloed gedaan was. Toch zeide de dame niets anders dan de waarheid, en ze dwong zelfs onze bewondering af voor haar uitgebreide Bijbelkennis. Maar het baatte haar niemandal, de dronkaard moest er niets van hebben! Waarom niet?

„Al hadden wij de gave der profetie en wisten al de verborgenheden en al de wetenschap. . . en hadden de liefde niet, zou waren wij niets” . . .

Ja, liefde is het — en liefde geopenbaard in blik, in woord en daad, niet sentimenteel, maar praktische liefde, dat is de macht, die overwint, bij jong en oud, bij arm en rijk!

Kennis en wetenschappen, leerstellingen en formules — de wereld is er vol van en het hart wordt er moede onder! Hebben zij ooit een verwaald menschelek kind terecht gebracht, den lijder op het ziekbed vertroost, den stervende rust gegeven, de twijfelende ziel bevredigd? Hebben zij iets vermocht op den aankomenden jongen, het meisje? Hebben de kinderen het begrepen?

Aan den anderen kant, welke heerlijke

resultaten zouden verkregen worden, indien de liefde aan het woord was in den huiselijken-, in den vriendenkring, in de samenleving in het algemeen!

Wat de menschen allen, zonder onderscheid, noodig hebben, is warmte! Evenals de planten en bloemen zonder zonneschijn gaan kwijnen en verwelken, zoo kwijnen de harten der menschenkinderen, grooten en kleinen, of onbewust, door gebrek aan warmte — liefdeswarmte.

Zegt ge, dat ge „de gave des woords” mist, dat ge den Bijbel bijvoorbeeld niet zoo mooi kunt uitleggen als die en die, dat ge geen stem hebt om te zingen? Wat doet het er toe — gij kunt liefhebben, en liefhebbende kunt gij dienen! Een trouw, hartelijk woord op het rechte oogenblik, een warme handdruk, een echte liefdedienst, misschien achter de schermen, waar nooit iemand iets van weten zal, weet ge 't niet, dat dit wonderen gewerkt heeft, harten verkwikt en verteederd, zielen gewonnen en behouden?

O! laat ons heengaan en liefhebben — liefhebben gelijk Christus ons lief heeft gehad! En als wij ons koud en hard gevoelen, laat ons net zoo lang bidden om een doop van Zijn liefde, tot onze harten ervan overstromen en ons geheele wezen liefde wezen zal.

Dan, niet eerder, zal de bestemming van ons leven vervuld worden, zullen wij in waarheid Zijn vertegenwoordigers zijn hier op aarde!

Wij lazen eens in de „Jonge Strijder” hoe een klein meisje verdrietig tegen haar vader zei: „Ik wou dat ik zingen kon, maar ik heb heelemaal geen stem”. „Zoo”, zeide haar vader, „dat moet je niet zeggen, dat je geen stem hebt, want voor mij is je stem vol muziek”. „Hoe zoo, vader?” vroeg het meisje verwonderd. „Iederen avond als ik thuis kom, is 't eerste wat ik hoor je vrolijk gelachen, dat me heelemaal opfleurt, hoe moe ik dan ook ben. — Gisteren hoorde ik die stem zeggen: „Huil maar niet, Bertus, ik zal het wel voor je in orde maken.” — Af en toe hoor ik die stem tot Marie: „Wat vind ik het naar, dat je hoofdpijn hebt, zal ik de borden voor je wasschen?” Van die soort stemmen houd ik het meest. Zeg nu niet, dat mijn klein meisje geen lieve stem heeft”.

Van die soort stemmen houden wij allemaal het meest, is 't niet? Zij zijn werkelijk vol muziek!

Is Uw stem, Uw leven, rijk aan deze muziek, lieve makker?

„SAMPAI KETEMOE DISOERGA”.

(TOT ONS WEDERZIEËN IN DEN HEMEL.)

HOE EEN HEIDENJONGEN HET VADERHUIS BINNENGING.

„Want ik schaam mij des Evangelies van Christus niet: want het is eene kracht Gods tot zaligheid een iegelijk, die gelooft.

Romeinen 1:16a.

Had U met ons kunnen zijn, toen wij de officieren van Koelawie) op een middag op weg waren naar een der verafgelegen dorpen van ons district, dan had U een oude vrouw gezien, die alleen zat, weenende, omdat een harer familieleden gestorven was. Dan had U ook gehoord, de boodschap van hoop en troost, die wij haar konden brengen, en gezien, hoe wij neerknielden om te bidden, dat de God aller vertroosting ook deze treurende vrouw zou ontmoeten en bemoedigen.

Het was geen twee weken geleden, sedert haar neef was terug gekeerd van Parijs, een kustplaats niet ver van Koelawie. Baladato was een jongen, oogenschijnlijk gezond en sterk, vol levenslust. Toen hij in zijn dorpje terug kwam, waren wij daar juist op huisbezoek en zagen, hoe hij met veel liefde ontvangen werd. De geheele familie was bijeengekomen om de blijdschap over zijn terugkomst te toonen. Een moeder had hij niet meer; reeds vele jaren was hij wees, doch zijn tante had zich over hem ontfermd en hij was opgegroeid in haar gezin. Zij had hem lief, zooals zij haar eigen zoon lief had. Tijdens dat bezoek vertelde hij ons ook van zijn ervaringen, opgedaan in Parijs. Er wonen veel Mohammedanen daar, doch de Koelawieërs hadden zich apart gehouden, omdat zij Christenen waren. Wij hadden een gezegend geestelijk gesprek met hem en later in de samenkomst luisterde hij met groote aandacht naar alles, wat gezegd werd.

Een paar dagen later hoorden wij, dat hij plotseling ziek was geworden en spoedig daarop was heengegaan naar het vaderhuis. Wij konden het niet gelooven en gingen er heen, om persoonlijk te zien, of het zoo was. Tot onze groote droefheid bleek het nieuws

waar te zijn, zooals zijn neef, die kapala van de dessa daar is, ons vertelde.

Baladato had geholpen bij het repareren van een brug, werd ziek en moest naar huis gebracht worden. Een paar dagen later stierf hij, om voor altijd met Jezus te zijn.

De kapala, een gewezen leerling van onze school, zeide, dat hij vele menschen had zien sterven, maar nog nooit iemand zoo kalm en rustig zien heengaan als zijn neef. Hij vertelde ons, dat een avond te voren Baladato gezegd had, dat Jezus hem riep en hij moest gaan. Toen hem gevraagd werd, of hij niet bang was, antwoordde hij: „O neen! Ik ga naar Huis. Jezus heeft mij geroepen. Waarom zou ik bang zijn?” Daarop gaf hij zijn kleine bezittingen aan zijn familieleden en zeide, dat, als de zon een zekere hoogte zou bereiken hebben, hij zou sterven. (In Selebes bepaalt men den tijd naar den zonestand.) Toen de Magaoe bij hem kwam, strekte Baladato beide handen naar hem uit en zeide: „Toean Magaoe, ik ga naar den hemel. Mijzelf doet het geen verdriet, dat ik heen ga, doch het spijt mij voor mijn familie”. Toen hij afscheid nam van den Magaoe, zeide hij: „Sampai ketemoe disoerga” (Tot wij elkaar weer ontmoeten in den hemel).

Voor degenen, die in Christus gelooven, was dit een heerlijk getuigenis, dat hij achterliet. Baladato ging op onze school, voor hij naar Parijs ging, dus was hij een van „onze jongens”. Daar op school hoorde hij van Jezus en Zijn liefde en, ofschoon hij van huis ging, had hij den grooten Kindervriend niet vergeten.

Wat een aanmoediging is dit voor iedereen, die werkt om de kinderen voor Jezus te winnen!

Kapt. L. Wilkens.

GROOTE MANNEN

EN HUN GEDACHTEN OVER DEN DOOD.

Daudet, de bekende Fransche schrijver zeide: „De dood vergiftigt mijn leven. Hij is een vijand, die mij steeds op de hielen zit. Nooit betrek ik een nieuwe woning of ongemerkt, zonder dat ik het wil, zoek ik de plaats, waar straks mijn doodkist zal staan”.

Zola, de man van naam in onze dagen, voelde nog dieper, hij, zoowel als zijn vrouw, hoewel zij er zelden tezamen over spraken.

„Mijn moeder” — zoo verhaalde hij zelve eens — „is gestorven te N. Wij woonden boven en, daar de kist niet langs de smalle trap kon, moest men die door een venster naar beneden laten. 't Was akelig! Nooit passeer ik nog die woning, als ik te N. kom, of ik moet naar dat venster zien, en dan denk ik aan mijzelf en aan mijn vrouw, wie de eerste zal wezen, die zal worden uitgedragen. Als wij lang wakker liggen 's avonds, dan weet ik, dat mijn vrouw aan den dood ligt te denken, evengoed als ik, maar wij durven er niet over te praten. O, 't is een vreeselijke gedachte, te moeten sterven! Er komen nachten, dat ik overeind rijds in mijn bed, daar eenige oogenblikken sta, in een toestand, dien ik U niet beschrijven kan!”

B. de Concourt schrijft: „Als ik uit mijn binnenste de gedachte aan den dood kon verbannen, wat zou het leven dan veel gemakkelijker zijn, ontdaan van een zwaren last!”

Finot voegt hierbij, dat in een vergadering van letterkundigen ten huize van Victor Hugo, bijna al deze beroemde mannen moesten bekennen, dat de vrees voor den dood hun voortdurend schrik inboezemde.

„Nooit” — zoo schrijft Maeterlinck, een bekend Vlaming, — „zal de mensch waarlijk gelukkig zijn; altijd zal hij een noodlottigen afgrond voor oogen hebben, als hij bemerkt, dat ziekte rondwaart in de wereld, dat het stof moet verdwijnen van waar het zich bevindt, dat ieder mensch eindigt met oud te worden en te sterven! . . .

Ja, het menschelek leven bevat iets vreeselijk droevigs, en 't is eigenlijk veel aangenamer, over zijn verdriet te spreken uit al zijn macht, dan er over getroost te worden. Zwijg met Uw valschen troost, o sterveling!”

.

Laat ons nu andere getuigenissen hooren: „Het leven is mij Christus, het sterven is mij gewin!” Zoo spreekt Paulus de apostel van Jezus Christus, die eerst een vervolger was der Christenen, maar op den weg naar Damascus in een hemelsch visioen den verheerlijkten Heiland zag en hoorde.

„Leef in Christus” — zoo roept John Knox, de Schotsche geloofsheld, uit — „en Uw vleesch zal den dood niet vreezen!”

John Wesley op zijn sterfbed: „Dat is verreweg het beste, met Christus te zijn. Vaarwel, vaarwel!”

En Charles Wesley, zijn broeder: „O mijn God! Ik zal verzadigd worden met Uw beeld, als ik zal opwaken.”

Een woord van Bellamin: „Wat het veiligst is voor den mensch? Dit: zich toe te vertrouwen aan Jezus in leven en in sterven”.

„Maar is dat sterven?” zoo roept Dr. Goodwin uit in de laatste ure. „Ik was bang voor een vijand, en 't is een vriend, die mij toelacht.”

Hoort wat de beroemde Humboldt zegt in zijn laatste uren, terwijl de zon scheen en haar stralen naar binnen wierp:

„O, dat is schoon!” zoo stamelde hij. „Zij verlicht den weg, die van de aarde naar den hemel leidt!”

En is dit niet de kroon op al deze getuigenissen, het woord van een martelares op het schavot, dat zij kuste als den weg tot haar bevrijding: „Ik zeg deze wereld vaarwel. Vaarwel ook aan het Geloof, vaarwel aan de Hoop, en U, o Liefde, begroet ik.”

Dat deze stervenden zoo den dood tegemoet konden gaan, dat danken zij aan Jezus, aan Hem, Die den dood overwonnen heeft, en Die ook tot U zegt: „Ik ben de Opstanding en het Leven; die in Mij geloofd zal leven, al ware hij ook gestorven”.

VAN DEN LESSENAAR VAN DEN CHEF-SECRETARIS.

Hoofdkwartier, 17 Maart 1925.

De Territoriale Kommandante.

Het rapport betreffende het bezoek van de Territoriale Kommandante aan Djokja, Semarang, Tegal en Tjerebon zal zeker met belangstelling worden gelezen.

Schikkingen zijn getroffen voor de bijzondere samenkomsten te Palembang en op Koendoer, waarvan wij in het volgend nummer van de Strijdkreet een verslag hopen te geven.

Het plan bestaat, dat de Kolonel D. V. in Mei Oost-Sumatra zal bezoeken. Aan dit bezoek zal verbonden zijn een inspectie van de lepra-kolonie „Poelau Si Tjanang” en het Kinderhuis te Medan, benevens een lezing en openbare samenkomsten aldaar.

Jaarlijksche inspectie van de boeke op het Hoofdkwartier.

Het was ons een groote aanmoediging, van Jhr. L. W. van Sachtelen het mondeling verslag te ontvangen over de inspectie van onze boeken: „Ik heb alles in goede orde bevonden en complimenteer U met de uitstekende wijze, waarop de administratie wordt gevoerd”.

De officiële balansstaat en het verslag van den accountant zal binnenkort gereed zijn en wij zullen deze gaarne aan onze vrienden zenden, na ontvangst van naam en adres.

Lepra-Kolonie „Semaroen”.

Met genoegen ontvingen wij van Ensign Rollfs bericht, dat de Resident van Soerabaja, Burgemeester en Mevrouw Dijkerman en Dr. van Dorsten een bezoek aan de kolonie hebben gebracht, zeer veel belangstelling toonden en ten eerste waren ingenomen met het voorkomen der patienten en de algemeene inrichting van de kolonie.

Majoor Palstra.

Nieuws heeft ons bereikt over de vaarwelsamenkomsten van den Majoor in Midden-Selebes. Deze samenkomsten waren zeer gezegend en vele zielen zochten verlossing.

Den 16den Maart is de Majoor te Soerabaja aangekomen en den volgenden dag doorgereisd naar Bandoeng. Alvorens zijn nieuwe aanstelling als Divisie-Officier voor Java te aanvaarden, zal de Majoor eenige weken verlof nemen.

Wij hopen, dat de gestadige vooruitgang van Mevrouw Palstra, die wij tot onze vreugde kunnen vermelden, moge leiden tot volkomen herstel!

Majoor en Mevrouw Scheffer.

Vele vrienden zullen met belangstelling vernemen, dat Majoor en Mevrouw Scheffer den 19den April hun zilveren huwelijksfeest hopen te vieren. Mede door een vriendelijke schikking van het Comité te Medan is het mogelijk, dat de Majoor voor dezen gedenkwaardigen dag naar Java komt.

Het is ons een vreugde, tevens te kunnen melden, dat hun zoon Jonathan het ziekenhuis heeft verlaten en in staat zal zijn, dezen dag in den huiselijken kring te herdenken.

Het Ziekenhuis voor vrouwen en kinderen te Soerabaya.

Met vergeeflijken trots vertelde Stafkapiteine Bekley eenige dagen geleden, dat alle bedden in het ziekenhuis bezet zijn. Dit deed mij opmerken: „Dat is prachtig! Nu moest U iemand zien te vinden, die ons den anderen vleugel wil schenken”, waarop de Stafkapiteine antwoordde: „Ja, dat zou heerlijk zijn!”

Hier is een mooie gelegenheid, moeders en kinderen te helpen! Wie zal het doen?

Een woord van deelneming!

Op de vierde pagina maken wij melding van de opdracht der beide zontjes van Adjutant en Mevrouw Hiorth gedurende het congres te Djokja. Eenige dagen na deze plechtigheid werd de gezondheids-toestand van den jongste, die reeds korten tijd reden tot bezorgdheid had gegeven, plotseling veel ernstiger en in spijt van uitstekende geneeskundige hulp en zorgvolle verpleging ging hij van het huis onzer makkers te Djokja naar het heerlijke Vaderhuis hierboven. De Adjutants worden getroost door de wetenschap, dat hun kleine jongen nu veilig is in de hoede van den Hemelschen Vader.

De Lepra-Kolonie „Poelau Si Tjanang”.

Majoor Scheffer deelt ons mede, dat een groepje Duitsche zendelingen, op doorreis met verlof uit China, in Belawan de boot verliet en een bezoek aan de kolonie bracht.

Het was een belangrijk gebeuren voor de Chineesche patienten, een samenkomst bij te wonen, door deze vrienden in de Chineesche taal gehouden.

Op de zendelingen maakte het bijzonderen indruk, 44 patienten te zien in een rood Legerjasje, waarop de woorden: „Bala-Keselamatan”, ten teeken dat zij Heilssoldaat waren.

De eerste vrouwelijke Kandidaten in Selebes.

Een nieuwe belangrijke vooruitgang van het werk in Selebes is de aanneming van de eerste zes vrouwelijke Kandidaten. Sommigen harer zijn met het Leger verbonden geweest vanaf de eerste dagen, dat ons werk in Selebes werd begonnen, en zijn echte „Leger-kinderen”, de eerste vruchten, die nu binnen gehaald worden. Enkele van deze makkers spreken twee of drie der verschillende Selebes-talen; dit zal een groote hulp blijken, wanneer zij, na de Kweek-

Het was hoogtij voor den predikant en de gemeente van de Protestantsche Kerk in Bandoeng, de schoone inwijdingsdag van het mooie, nieuwe kerkgebouw! Ook was het een schoone gelegenheid voor de Protestantsche Christenheid van die plaats om weer eens heerlijk aan te toonen wat de oude geloofsbelijdenis noemt: „de gemeenschap der heiligen”. Vertegenwoordigers van alle kerken en kerkgenootschappen namen deel aan dezen wijdingsstond als leden van de onzichtbare Kerk van Christus.

Het „Te Deum” van Mendelssohn werd machtig en heerlijk door het kerkkoor opgezongen en het kwam mij voor, alsof alle luisterende harten mede instemden in dien glorievollen jubelzang. Mijn gedachten gingen naar dat groote koor in de Stad met de paardenpoorten, waarvan geschreven staat: „Ik zag geen tempel in haar, want de Heere, de almachtige God, is haar Tempel en het Lam”. Wat heeft de groote componist Mendelssohn die hemelzangen weten op te vangen en te vertolken in dit „Te Deum”? Wat zal het zijn, als wij hooren, wat hier op aarde „het oor niet heeft gehoord, wat in des menschen hart niet is opgeklommen”, als zelfs de zwakke nabootsing ervan nu reeds onze ziel zoo ontroert!

„Tot U klinkt de lofzang der engelen, U prijzen de heerscharen des hemels, voor U heft het koor der cherubs en serafijnen aan: Heilig! Heilig! Heilig is de Heer der heerscharen! Aarde en hemel zijn vervuld van den roem Uwer eere. De heilige broederschap der apostelen prijst U, de van God vervulde schare der profeten prijst U, de legerschaar der vrome martelaren prijst U, De heilige kerk in de geheele wereld belijdt U, Vader der onmetelijke heerlijkheid, en Uwen waren, eeniggeboren Zoon, en Uwen Heiligen Geest, onzen Trooster. Gij zijt de Koning der eere, o Christus, van eeuwigheid tot eeuwigheids God Zoon!”

Gods volk behoort een zingend volk te zijn! De blijdschap des Heeren moet onze sterkte wezen! Maar het komt mij voor als hoor ik iemand vragen: „Is het wonder, dat het lied verstomt, als het hart door zorg en leed gebogen is?” En toch geeft God iederen ook in den nacht, en is het daarmee niet evenals met het lied van den nachtegaal, juist daarom het zuiverst en het mooist, omdat het de zoete tonen legt op de stilte van den nacht? Op de teenen sluipt zelfs de drukke, rumoerige mensch nader om dat nachtegalenlied te beluisteren, zoo zuiver, zoo rein klinkt het in de stille donkerheid.

Zoo beluisterden de mede-gevangenen van Paulus en Silas hun lied in den nacht. Een loflied was het! Lofzangen zongen zij in den binnensten kerker, met bloedig gestriemde ruggen en de voeten in den stok en . . . „de gevangenen hoorden naar hen”.

Maar hebt ge wel opgemerkt, dat zij tot het loflied kwamen, door het gebed? En te middernacht baden Paulus en Silas en . . . zongen lofzangen!

Het hemelsche „Te Deum” zingen de martelaren mee, de profeten en „zij, die uit de groote verdrukking kwamen”. Zij zingen! Zij jubelen! Maar ook zij kwamen allen tot hun jubelzang door het gebed. Mijn beproefde of bedroefde broeder en zuster, kunt gij het lied niet wedervinden? Blijft Uw harp aan de wilgen van dag tot dag, van maand tot maand? O, ik raad U, stort Uw hart uit voor het aangezicht des Heeren. Stort het uit, zoodat de binnenste diepten voor Hem geopend worden en voor ge het beseft, zult ge aan het zingen zijn en Uw lied zal een loflied wezen van reine, jubelende klanken, een „Te Deum”, en rondom U heen zullen er „gevangenen” zijn, die luisteren; „gevangenen”, die in klusters van zonde of droefenis luisteren zullen naar de klanken van Uw loflied, dat ook voor hen bevrijding spelt.

A. Johanna v. d. Werken

In Uw Heiligdom.

(Het nieuwe lied, dat in de laatste Officierssamenkomsten zooveel zegen aan de Officieren heeft gebracht).

In Uw heiligdom verborgen,
Maar der reinen voet slechts treedt,
Ligt een bron van heilig dienen,
Welker krachten niemand meet.
Daar komt liefde 't offer plengen
Vol ontroering, vreugde-stil;
Daar komt Gij mij openbaren,
Het geheim van Uwen wil.

Dieper dan mijn lofaccorden,
Rijker dan mijn dankb're daan,
Is mijn liefde tot den Heiland,
Die voor mij als Borg wou staan.
O, die liefde houdt mij teeder,
Houdt mijn harte rein en sterk,
En brengt kleur en licht en leven,
In 't geringste van mijn werk.

Koor:

In Uw heiligdom verborgen,
Is Uw kracht mij toegezeid.
Laat m'U minnen, laat m'U dienen,
Feder uur U toegewijd.

2de koor:

In Uw bijzijn dier'bre Jezus
Vind ik immer, immer kracht,
Om te volgen, om te dienen
Feder uur, dat mij nog wacht.

Heiland, laat mij U aanschouwen,
And'ren zeggen, hoe Gij zijt!
Al wat 'k heb en wat ik zijn zal,
Zij U eeuwig toegewijd!
Nog eens is 't verbond bezegeld:
Gansch voor U is heel mijn hart.
U te minnen, U te dienen
Onder vreugd en onder smart!

school doorlopen te hebben, hun arbeid als Officier zullen aanvaarden.

Ensigne Cullen.

Met vreugde kunnen wij melden, dat de Ensigne tijdelijk is aangesteld voor de naai-kamer van het Meisjeshuis te Weltevreden. Het is een reden tot groote dankbaarheid voor de Ensigne, dat zij weer eenig-werk kan opnemen en wij hopen, dat haar gezondheid zal blijven vooruitgaan.

Kapiteine Wilkens.

Een telegram meldde ons, dat de dokter in Selebes het noodig oordeelde voor Kapiteine Wilkens, zich op Java onder geneeskundige behandeling te stellen. In verband hiermede heeft de Kapiteine Selebes verlaten en is gelijk met Majoor Palstra in Soerabaja aangekomen.

Vooruitgang in Tegal.

Een belangrijke ontwikkeling van onzen arbeid in Tega' is het huren van een zaaltje waar geregeld samenkomsten zullen worden gehouden.

Wij wenschen Kapitein Lorier en de makkers en vrienden van Tegal geluk met dezen vooruitgang en gelooven, dat onze invloed grooter zal worden en betere resultaten zullen worden verkregen door deze gelegenheid tot samenwerking. Wij zijn zeer hoopvol voor ons werk in Tegal!

INTERNATIONAAL LEGERNIEUWS.

DE GENERAAL leidde gedurende de afgelopen maand een groot muzikanten-congres, waaraan ongeveer 900 muzikanten deelnamen. De muzikanten werden door den Generaal opgevoerd van de laagten van persoonlijke geestelijke ervaring tot de hoogten van volkomen toewijding aan den wil en den dienst van God.

Ook een bezoek aan Holland van 11 tot en met 14 Februari stond op het programma. Verschillende samenkomsten zouden worden gehouden: een zendingdemonstratie in het groote Concertgebouw te Amsterdam op Woensdagmiddag, des avonds een openbare samenkomst, gevolgd door Officierssamenkomsten op Donderdag en Vrijdag, waaraan alle Officieren van Holland zouden deelnemen. In ons volgend nummer hopen wij eenige bijzonderheden van dat bezoek te vermelden.

KOREA.

Lt.-Commissioner Palstra leidde kort geleden een veldtocht in Korea. Tot groot ongerief van de deelnemers hadden zij van het begin tot het eind van den veldtocht te kampen met zware sneeuwstormen. Groote afstanden moesten te voet worden afegelegd, om de ver-afgelegene plaatsen te bereiken, maar de bezielde samenkomsten waren telkens weer een rijke vergoeding voor de vermoeienissen van den zwaren marsch.

Ten einde de nood te kunnen lenigen, die in Seoul heerscht ten gevolge van groote overstromingen, heeft de Commissioner een regeling getroffen, waardoor in de Legerzalen dagelijks een warmen maaltijd wordt verstrekt aan 1000 armen. Bovendien is een tijdelijke toevlucht geopend, waar zij, wier huis onbewoonbaar werd door het water, een onderdak vinden. Hoe dringend de behoefte aan deze instelling was, blijkt wel hieruit, dat eenige weken voor de opening van de toevlucht twee menschen in den nacht doodvroren; eenige nachten later trof vier personen hetzelfde lot en den laatsten nacht voor de opening stierf er nog een van koude.

Weldra zullen vier Japansche Kadetten worden uitgezonden uit de Kweekschool te Seoul, terwijl zich voor den volgenden cursus reeds bijna 30 Koreaansche Kandidaten hebben aangeboden.

BRITSCH-INDIË.

Een der laatste „Strijdkreten” uit Britsch-Indië bevat belangwekkende cijfers betreffende het werk, dat verricht wordt in het „Catherine Booth”-Hospitaal en zijn onderafdeelingen te Nagercoil. Gedurende een tijdperk van 12 maanden werden bijna 46.000 patienten behandeld en 2.817 operaties verricht.

Hevige, aanhoudende regens veroorzaakten in Noord-Travancore zeer snelle stijging van het water in de rivieren, dat weldra groote verwoestingen aanrichtte. De Heilssoldaten uit de omgeving waren spoedig ter plaatse om hen, die zich in gevaar bevonden, te helpen en te redden.

Het volgende is een beeld van vele andere geschiedenissen:

Ensign Thomas, Bevelvoerend Officier van een der Korpsen aldaar, wist de hand te leggen op een groote boot, waarmede hij van eiland tot eiland ging, om de menschen te bevrijden en van hun bezittingen te redden, wat nog verwoerd kon worden. Heilssoldaten, Hindoes, Katholieken, uit alle klassen, werden tezamen naar hooger terrein gebracht, 3 mijlen verder, waar zij buiten gevaar waren. De Ensign mocht er in slagen, op deze wijze 350 menschen te redden en een gedeelte van het vee. Gedurende 2 dagen en 2 nachten werkte hij onafgebroken door!

NOORWEGEN.

Commissioner Mevrouw Booth - Hellberg-de Territoriale Leidster, heeft een samenkomst geleid in de oude Staatskerk te Tanum, een der oudste kerkgebouwen in Noorwegen. In weerwil van 't feit, dat de samenkomst op een week-middag om vijf uur

DE TERRITORIALE KOMMANDANTE OP HET STRIJD PAD.

CONGRES VOOR INHEEMSCHE OFFICIEREN TE DJOKJA.

GEZEGENDE SAMENKOMSTEN IN SEMARANG — TEGAL — TJEREBON.

Het was een blij groepje, dat de Territoriale Kommandante wachtte in het zaaltje op Bintaran te Djokja, Zaterdagmiddag 14 Februari, toen wij samenkwamen voor de opening van het Congres met inheemse Officieren en Kadetten. Het was immers hun Congres en de verwachting van den zegen der samenkomsten en het ontmoeten van hun makkers stemde hen blij.

Des avonds waren we wederom in de Loge, ditmaal met de Europeanen. Wat een heerlijke kans om het Evangelie te verkondigen aan die groote schare! Vol van afwisseling was deze bijeenkomst: een krachtig woord van den Chef-Secretaris, een strijd-lied door de Officieren, een kijkje in den heerlijken arbeid op de lepra-kolonie „Pelantoengan” van Majoor Thomson en een

hebt niet gewild!” Toch hoorden wij die stem zoo vriendelijk noodend tevens, dat ons het gebed van den Psalmist op de lippen gelegd werd: „Verberg mij onder de schaduw Uwer vleugelen!” Niemand zocht dien avond die Schuilplaats in het openbaar, doch Gods Geest werkt door als menschenstemmen zwijgen.

Na dien heerlijken Zondag volgden twee dagen van opbouw en zegen voor de Officieren; een rustig neerzitten en luisteren naar den wijzen raad en bemoedigende woorden van onze Leiders. Toen was het „habis” (geëindigd), zooals ik een der Officieren met een zucht van spijt hoorde zeggen, en den volgende dag voerde de trein allen weer naar de verschillende deelen van Java terug om het ontvangene mee te deelen aan anderen.

IN HET KINDERHUIS.

De Kolonel had dien dag nog een kindersamenkomst voor de kinderen van het Kinderhuis. Wat luisterden ze en leefden ze mee in de geschiedenis! Zoo ontvankelijk voor liefde zijn ze, deze kleinen, en door dit liefdebetoon vindt men zoo dikwijls den weg tot het kinderhart, mag men hen leiden tot den grooten Kindervriend! Door die liefde gedreven had ook onze lieve, heengegane Kolonel Gugelmann lang geleden eens de hand gelegd op het hoofd van den kleinen Kushni. Hij was de jongen, die in den tuin hielp en vriendelijk bemoedigend klonk het dan: „kebon ketjil!” (kleine tuinman!). Iederen keer was het een zaadje, dat vruchtbaren bodem vond. Nu in deze kindersamenkomst kwam Kushni bitter schreiend neerknielen en bidden: „O, Heer, vergeef mij dat ik iederen dag een djamboe gestolen heb en geef mij een rein hartje, opdat ik Kolonel Gugelmann weer zal zien in den hemel.” En Hij, Die gezegd heeft: „Laat de kinderkens tot Mij komen, want derzulken is het Koninkrijk der hemelen”, hoorde dat gebed en met een stralend gezichtje ging Kushni terug naar zijn plaats. Nu kwam

SEMARANG

aan de beurt en hier allereerst een meeting in het Meisjeshuis, te intiem om er veel van te schrijven. Twee jonge moeders brachten haar kleine tot Jezus om ze aan Zijn veilige hoede toe te vertrouwen; een harer werd later zelf als Heilssoldaat ingezegend. Ook de Adjudants Loois brachten hun jonste zoonje om hem den Heer te wijden. Moge deze kleine Johannes een waar discipel van Jezus worden, een Johannes, waarvan ook gezegd kan worden „de discipel, dien Jezus liefhad!” Velen maakten een nieuw begin dien avond om

met den Heer hun levenspad verder te bewandelen.

In het Ooglijders-Hospitaal was het een gewichtige avond voor 7 makkers, die tot Heilssoldaat werden ingezegend, en nog 2 anderen, wier huwelijk op Christelijke wijze werd bevestigd. Dezelfde vlag werd boven hen allen ontplooid en dezelfde zegen van onzen hemelschen Vader moge ook hun deel zijn! Mogen onze nieuwe soldaten, die reeds de teekenen van hun waardigheid op de kraag droegen, nog vele andere Javanen tot het licht van Christus leiden!

Toen volgde nog de samenkomst met de gedetineerden in de Centrale gevangenis en des avonds in de Loge. Diepe ontroering heerschte er onder die mannen van allerlei leeftijd, die des morgens opkwamen, en bij de gedachten aan onze tot heerlijkheid bevorderde Kolonel konden velen hun tranen niet bedwingen. Ook hier had die liefde van Christus haar gedrongen te spreken en voor velen was de herinnering daaraan nu nog tot zegening. Vier hunner, neergebogen door zonde en schuld, deden de goede keuze en werden in de vrijheid gesteld, waarmee Christus alleen kan vrijmaken.

De Loge des avonds was mooi bezet. Getuigenissen, liederen, een solo van Kapitein Cardinaal, waarin zij „de vreugde haars harten” uitjebelde, een schoon en pittig woord van Dr. Wille wisselden elkaar af. Een ernstige boodschap werd den zondaar liefelijk toegezongen door de meisjes van het Meisjeshuis en krachtig, op den man af, kwam daarna de boodschap van onze Kolonel. Een vriendelijke uitnodiging nog en daarna was ook deze samenkomst weer voorbij.

TEGAL.

Van Semarang ging het naar Tegal, waar nog geen gevestigd korps is, doch we in de Sociëteit een aardige schare mochten bereiken. De Legervrienden daar hadden hun best gedaan voor deze bijeenkomst en zagen hun pogingen dan ook heerlijk bekroond. Aandachtig werd geluisterd naar de getuigenissen en het duet van de Kapiteins Lorier, terwijl het bijbelgedeelte gragen bodem vond. Er is een klein zaaltje gehuurd in Tegal, waar nu geregeld een samenkomst zal worden gehouden en wij bidden, dat mede door de bijeenkomst van dien avond velen in Tegal het Licht des Levens zullen vinden.

TJEREBON

was het laatst op het programma, doch de zegen des Heeren was hier even rijkelijk ons deel als in het eerste samenzijn in Djokja. Ditmaal waren het Chinezen aan wie wij Christus mochten prediken. Ook hier werden soldaten ingezegend: 1 Europeaan, en 2 Chinezen van Plered en 2 van Tjerebon wijsden vrijwillig hun leven aan den dienst des Heeren. Heerlijk toch, dat in onze rangen plaats is voor allen, wat gedurende deze tournee van de Territoriale Kommandante zoo heerlijk uitkwam! Europeanen, Javanen, Menadoneezen en Chinezen, allen werden onder de Legervlag ingezegend tot nuttiger arbeiders in den wijngaard des Heeren. Aandachtig werd geluisterd naar de boodschap ook hier gebracht en aan het eind knielde een berouwvolle neer en zocht verlossing. Het was nog duister in zijn ziel, persoonlijk bidden had hij nog niet geleerd, doch het „Onze Vader” zoo ernstig opgezonden, werd door dien Vader verhoord. Zijn naam zij geprezen!

Velen mochten wij zien komen tot den Heer in al deze samenkomsten. Mogen deze velen ook anderen tot den Heiland leiden

„Tot allen Hem erkennen
Als Schepper Koning, Heer!”

C. B.

Vervolg van pag. 3 kol. 4.

gehouden werd, en er bovendien een vreeselijke stormwind woedde, was toch een uitgelezen vergadering, o. w. de Ambachtsheer, tegenwoordig.

ZWITSERLAND.

Commissioner de Groot leidde onlangs weekend-samenkomsten te Genève en Lausanne. Onder de vergadering op Zondagavond in de eerstgenoemde plaats bevond zich Aartsbisschop Thomas van de Orthodox-Koptische Kerk in Egypte, die met zijn Secretarissen naar Genève was gekomen, ten einde van den Volkenbond enkele vrijheden te verkrijgen voor zijn bisdom.

Aan het einde der bijeenkomst knielden acht zoekende zielen neer aan de zondaarsbank. De aartsbisschop toonde groote belangstelling, vroeg wie de Officieren op het platform waren en informeerde naar hun uniform en hun werk.

De Veld-Secretaris van Zwitserland, Kolonel von Tavel, is aangesteld tot Chef-Secretaris van dit Territorie. De Kolonel was, als Dokter in de natuurwetenschappen, hoogleeraar in de botanie aan een Zwitserse universiteit, voor hij Officier van het Leger des Heils werd.

HOLLAND.

De Generaal heeft besloten, Kolonel Vlas afscheid te doen nemen van zijn positie als Chef-Secretaris voor het Nederlandsche Territorie, welke aanstelling ruim 5 jaar door den Kolonel werd bekleed, en hem te belasten met een belangrijken post aan het Internationaal Hoofdkwartier in Londen.

Tot opvolger van den Kolonel heeft de Generaal, na de zorgvuldigste overweging benoemd: Lt.-Kolonel King, van Zuid-Afrika, een Officier met ruime ervaring en met zes en dertig jaren dienst achter zich.

Lt.-Kolonel Visser is aangesteld tot Financieel-Secretaris voor Holland.

DE OFFICIEREN, DIE DEELNAMEN AAN HET CONGRES TE BANDOENG.

Na dit intieme samenzijn maakten wij ons op voor de eerste openbare samenkomst, speciaal voor meer ontwikkelde Javanen. De groote Logezaal was geheel gevuld en met onafgebroken aandacht werd van begin tot einde geluisterd naar de heerlijke Evangelieboodschap door woord en lied gebracht. Nog lang zal het

„Ingatlah Namanja Jesus!”
(Denk aan den naam van Jezus!)

door de kinderen zoo liefelijk en ernstig de schare toegezongen, naklinken. Zal iemand der aanwezigen het eigenlijk ooit kunnen vergeten! Ieder woord werd als het ware „ingedronken”; het was doodstil in de zaal, alleen de teere kinderstemmen weerklonken. Ook het krachtig, eenvoudig getuigenis van enkele Officieren was als een lichtstraal voor menigen, nog zoo duisteren Javaan, die daar voor ons zat.

Het woord van de Kolonel was beslist, doch teeder en vol liefde; vriendelijk noodend den armen vermoeide, die rust zocht. „Geen rijkdom, geen eer, geen godsdienstvorm, doch JEZUS is het, Die vrede geeft! De mensch kan troosten, maar Hij geeft vrede en rust! Er is iemand, Die in groote liefde Zijn armen uitbreidt en zegt: „Komt tot Mij”, niet: „Doet dit of dat”, of „Ga hier of daar”, doch „Komt en Ik zal U geven rust en vrede!” Zoo sprak zij en diep zonk ieder woord in de harten der aanwezigen.

Den volgende morgen hadden wij de plechtige opdrachtdienst der beide kleinen van de Adjudants Hiorth. Het waren roerende oogenblikken, geheiligd door de groote gave, die aan den Heer gebracht werd in deze twee jonge levens. De beide wereldburgers, als waren zij zich reeds bewust van den ernst dezer gebeurtenis gaven volstrekt geen aandacht aan hun verdere omgeving, maar keken met hun geopende, blauwe kijkers naar de vlag, die boven hun hoofdjes ontplooid was. De ontroering gaf ook zulk een diepte aan de woorden van Mevrouw Hiorth, toen ze zeide: „Aardsche schatten vergaan, maar Gods gave, mij in deze kinderen gegeven, blijft.” Weinig dacht zij, dat de Goede Herder reeds diezelfde week, des Donderdagsavonds, één van deze lammeren zou halen om het te brengen in Zijn heerlijkheid. Moge de Heer den kleinen Sverre doen opgroeien tot een dienstknecht Gods, zooals de Kolonel van den Heer afsmeekte, en de symbolen der vlag, waaronder hij den Heer is gewijd; vergifenis van zonde, reinheid des harten en de kracht des Heiligen Geestes, in zijn leven geopenbaard worden!

Ook had dien morgen de inzegening plaats van Esther en Ali, twee kinderen uit ons Kinderhuis te Djokja. Esther is een „Legerkind”, daar reeds twee van haar familieleden Heilsofficier zijn, en Ali, die Jong-Soldaat werd, is een kleine dienstknecht des Heeren en een voorbeeld in het Tehuis.

Door den regen kon er geen openluchtsamenkomst gehouden worden, doch een opgewekte onderlinge samenkomst, onder leiding van den Chef-Secretaris, met vurige getuigenissen en „krijgsvaaringen” bracht verkwikking en blijdschap tot ons hart.

blik in ons zendingswerk in de binnenlanden van Midden-Selebes van Stafkapitein Woodward. Heerlijke voorbeelden mochten wij hooren van waarachtige veranderingen des harten bij Mohammedanen en heidenen en het deed ons opnieuw gevoelen de waarheid van de woorden:

„Ja Uw naam is nog Jezus,
Uw macht is nog groot

Gij hebt overwonnen de hel en den dood!”

Ook nu zongen de kinderen met hun lieve, reine stemmen en als een voorbereiding tot de prediking van de Kolonel klonk het: „Koe dengar soeara Almesih” (Ik hoorde Jezus' zachte stem). Wij hoorden ook die stem door het woord van de Kolonel, heel duidelijk, zacht verwijtend ook: „Gijlieden

BOEKHANDEL

LEGER DES HEILS

JAVASTRAAT 16

BANDOENG

BIJBELSCHE PLATEN.

I. Grootte 91 × 116.

Prijs f 1.50.

- No. 1 De Goede Herder.
- No. 5 Petrus wandelend op de zee.
- No. 7 Opwekking van den zoon der Weduwe te Nain.
- No. 8 De Verloren Zoon.
- No. 9 Bartimeus.
- No. 10 De Barmhartige Samaritaan.
- No. 14 De koperen slang.
- No. 19 De vijf wijze en dwaze maagden.
- No. 20 Paulus en Silas in de gevangenis.

- No. 21 De verloren penning.
- No. 22 De kleine gave der weduwe.
- No. 23 David en Saul.
- No. 24 Samuel en Elia.
- No. 25 Abraham en Izak.
- No. 27 Christus in het huis van Simon.
- No. 28 De Groote Geneesmeester.
- No. 29 Het bloed aan de deurposten in den nacht van den uittocht.
- No. 31 De geboorte van Christus.

II. Grootte 72 × 105. Prijs f 1.50. op dik papier.

- No. 1 Martha en Maria.
- No. 2 De vermenigvuldiging der brooden.

III. Grootte 59 × 89. Prijs f 0.75.

- No. 2 Jozef wordt verkocht.
- No. 3 Christus en de Samarijtaansche vrouw.
- No. 5 De bekeering van Saulus.

Deze platen kunnen alleen als bestelgoed worden verzonden; bij bestelling van minder dan 5 platen (wordt 10 % extra berekend voor verpakking).

10 verschillende series van 6 Briefkaarten door H. Copping per serie f 0.45.

Bij bestelling van platen alleen de Nos. op te geven.